

Hồi 90

Lạc Nhạn Hữu Thiên Hồi Cố Quận Rộng Lòng Ngủ Nữ Lại Thêm Tình

Linh Ẩn bây giờ thở dài lắc đầu nói:

- Ân oán, ân oán... Ài, tiểu tử, người há có thể biện minh ân oán mà đền trả ư ?

Mỗi người một câu cứ tiếp nhau mà nói khiến Đồng Thiên Kỳ đứng lạng không nói được tiếng nào, hồi lâu chàng mới trầm trầm lên tiếng.

- Đồng mỗ chỉ còn biết phân thân đồ báo.

Linh Ẩn cười tiếp.

- Thiện kiến, thiện kiến! Người cho dù phân thân trăm mảnh thì có ích gì, vả lại cường địch trước mắt, chúng rất mong người chết, nếu người nhược khí thì không thể thoát lời của Huyết Kiếp Thủ, người hiểu chứ ?

Đồng Thiên Kỳ bất giác cúi thấp đầu, giọng như tắt nghẹn trong cổ:

- Tiền bối, lòng Đồng Thiên Kỳ vô cùng bồn loạn

Tà Bốc chen vào nói:

- Đồng công tử, nếu người đã không biết tiếc thân mình thì ngay tại bây giờ ngủ bộ tiền huyết !

Đồng Thiên Kỳ giật thót mình ngược mắt lên kinh ngạc hỏi :

- Các người định làm gì ?

Tà Bốc cười nhạt nói :

- Mọi người có mặt tại đây sẽ vì người tuần tiết tình nghĩa tuyệt diệu trong Cung Hồ bảo này, tinh ma hưng khởi ở Quân Sơn, sinh linh tàn đoạn vạn kiếp không khôi phục nổi, tội đó toàn là ở người mà ra.

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng hỏi :

- Vậy theo ý các vị thế nào ?

Vẫn giọng Tà Bốc :

- Cố niệm đại lễ, chủ trì chính nghĩa quét sạch quần ma, có thể cũng phải chết vì thiên hạ an nguy, vậy mới nói người không nợ ta, ta không nợ người, tâm an lý đắc, cùng nhau hưởng lạc

Những lời tâm huyết như vậy chừng như đã làm cho Đồng Thiên Kỳ tỉnh ngộ, thế nhưng tính khí chàng hiếu thắng ngoan quật cường, cho nên nhất thời vài câu chưa thể chuyển biến được.

Bỗng nghe Mai Phụng Linh gượng dậy nói :

- Thiên Kỳ... chàng xem, em không khóc.. chàng đừng bỏ đi !

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy trong lòng ảm đạm sầu tư, bất thần chàng vọt người trở lại ngồi bên nàng, vuốt tóc thốt lên :

- Phụng Linh...

Khuôn mặt trắng xanh của Phụng Linh phốt hiện một nụ cười sung sướng :

- Thiên Kỳ, chàng nhìn... em không khóc nữa !

Lúc ấy Tà Bốc vẫy tay ra hiệu cho mọi người tạm lánh ra ngoài, chỉ còn lại bọn Vân Phụng, Ngọc Phụng và tử muội họ Nhan vây đến bên chàng.

Hoa Ngọc Phụng nhẹ giọng nói :

- Thiên Kỳ, tha thứ em đã dùng lời bức bách chàng, thực chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Bạch Vân Phụng chen vào nói :

- Thiên Kỳ, thiếp đã thương lượng cùng họ, bọn thiếp nguyện sống chung cùng nhau.

Lần đầu tiên trên khuôn mặt vốn lãnh đạm cố hữu của Đồng Thiên Kỳ hiện một nụ cười tươi :

- Ta hiện tại mới thể hội được thế nào là ấm cúng !

Bạch Vân Phụng cười ngọt ngào nói :

- Nhân gian ở đâu cũng có ấm cúng, chỉ có điều chàng không chịu dang tay chào đón.

Đồng Thiên Kỳ lai cười lên sung sướng hạnh phúc như trong đời chàng chưa từng có.

Lúc này người của Vạn Thánh Đảo còn có hai mươi tay võ sĩ tùy tùng, bọn họ dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, rồi mang Toàn Phong Cái vào trong đại phòng.

Đồng Thiên Kỳ cũng bế Mai Phụng Linh lên, đưa về đại phòng để trị thương, chàng giờ đây như thay đổi thành một con người khác, chàng ngộ ra thế gian không đen tối mờ mịt như bấy lâu nay vẫn quan niệm, quanh chàng bao nhiêu người thân, đều chỉ vì cầu mong hạnh phúc hòa bình mà nỗ lực.

Mọi người tổ chức yến tiệc quây quần bên nhau vui thú, họ tạm thời chiếm lấy Cung Hồ bảo làm nơi trú quân.

Trời chiều bàng bạc, Đồng Thiên Kỳ đứng trên sơn phong ngược mắt nhìn những đám phù vân, lòng chàng lâng lâng tận hưởng những giây phút thanh thản nhàn hạ mà đời chàng chưa từng có.

Bỗng nhiên trong đôi mắt chàng bắt gặp một bóng người từ phía sườn núi phía sau vọt lên nhanh như cánh nhọn chiều, suy nghĩ nhanh trong đầu, chàng tung người phóng ngược trở lại chặn đường.

Khi đến gần đối phương, chàng khựng người đứng lại la lên :

- Yên cô nương...
- Đồng công tử, là người... ?

Cả hai ngỡ ngàng ngạc nhiên, Đồng Thiên Kỳ cười lớn hỏi:

- Yên cô nương đến đây làm gì ?

Yên Lăng không đáp ngay đưa mắt quan sát chung quanh, rồi nói :

- Bọn người theo tôi đến kìa!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy nhú mày ngược nhìn ra xa, quả nhiên đã phát hiện thấy hai bóng người ẩn hiện trong đám cây um tùm trên khóm môi chàng hiện nụ cười nhạt :

- Yên cô nương yên tâm, để xem tôi đánh đuổi chúng.

Thiên tính bất di bất dịch, vừa mới đó chàng còn cao sang thư thái nhưng khi bắt gặp bọn người này thì thái độ lãnh ngạo tàn bạo của chàng lại hiện ra nét mặt, chờ đối phương đến gần, chàng bỗng đánh giọng quát lớn :

- Dừng lại!

Tiếng quát tuy không lớn nhưng ẩn tàng công lực khiến hai người kia giật thót mình khựng chân dừng lại, họ đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ ra vẻ kinh ngạc.

Một gã đại hán mặt choác mất một tai, đưa mắt nhìn chăm vào Thiên Kỳ hồi lâu, bỗng quay đầu nhìn gã bên cạnh ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca, tiểu tử này có phải là Đồng Thiên Kỳ không ?

Người còn lại là một lão già độc nhãn, nói:

- Ta xem chừng không phải, Đồng Thiên Kỳ nghe nói có một nốt son huyết Mi tâm, nhưng người này không có.

Độc nhĩ hán tử nói :

- Vậy thì tốt, tiểu đệ chỉ lo gặp hấn, nếu không phải thì trước hết dẹp thằng nhãi này để xem con ranh kia chạy đâu cho biết?

Đồng Thiên Kỳ nghe rõ hết lời chúng, ghé đầu hỏi Yên Lăng :

- Bọn chúng là ai ?

Yên Lăng thấp giọng đáp nhanh :

- Người của Nam Hải phái, hai tên trong Bát mạng tứ quỷ, có ngoại hiệu là "Đoạt mệnh quỷ" Hào Diệp và "Hấp huyết quỷ" Ngô Lương.

Bọn họ nói với nhau mấy câu đã thấy Nhị quỷ Ngô Lương xông đến cười lên tràng dài như quỷ sứ nói :

- Nha đầu, mau sớm ngoan ngoãn theo chúng ta trở về ?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng hỏi :

- Nhị vị định làm gì ?

Hấp huyết quỷ cười hắc hắc, nói :

- Người muốn biết đại danh chúng ta, trước hết cần biết quy luật của chúng ta.

- Quy luật gì ?

- Khi chúng ta nói ra tính danh thì coi như lúc người chết đến nơi.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Có quy luật bá đạo vậy sao, chỉ sợ các người không có được cơ hội hành động.

Hấp Huyết quỷ tức giận thét :

- Tiểu tử ngươi không sợ chết ?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày rậm, hất hàm nói:

- Mau nói đi, kéo đến lúc các người lên đường, Diêm vương gọi nhầm.

Đoạt Mệnh quỷ tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi từng nghe nói đến trong Nam Hải phái có Tam Thần, Tứ Quỷ chứ ?

-Ồ vậy tại hạ đoán không nhầm nhị vị liệt danh trong đám tứ quỷ ấy ?

Hấp Huyết quỷ phẫn nộ quát :

- Tiểu tử, ngươi thật dám buông lời không tôn trọng, ngươi muốn chết.

Dứt lời lão quay nói với lão đệ :

- Lão nhị, người mau bắt con nhau đầu kia, tiểu tử này để ta tiêu diệt.

"Soạt" một tiếng, ngọn đao to bản sáng loáng ra khỏi vỏ...

"Chết !" lão ta quát lớn một tiếng, rồi vung đao ra chiêu "Lôi điện áp địa", đao quang trùm lấy cả một vùng, trông đến rợn người, đủ thấy đao pháp của lão ta không phải tầm thường.

Đồng Thiên Kỳ mặt hiện sát cơ, phút chốc huyết Mi tâm ửng đỏ lên như máu, chính tại giây phút này thì Hấp Huyết quỷ chợt nhận ra điều này, chiêu đao của lão ta

đã đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, bỗng khựng lại la lên :

- Người... Huyết Kiếp Thủ.. ?

"Kể" một tiếng, kèm theo tiếng rú chột tắt trong họng, cả người lão ta đổ ập xuống trên vũng máu, mắt trợn lên trừng nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ chưa hết kinh ngạc. nhưng thực ra lão ta đã tuyệt khí từ lúc nào.

Ra kiếm, xuất chiêu, thủ kiếm, ba động tác chỉ trong một cái nháy mắt khiến Đoạt Mệnh quở đứng ngoài nhìn cũng không kịp, chỉ khi nghe lão đại la lên mấy tiếng "Huyết Kiếp Thủ", gã ta giật thót mình.

Bấy giờ thấy đại ca mình nằm chết trên vũng máu, mặt gã tái nhợt thất thanh nói :

- Người... người là Huyết Kiếp Thủ... Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ gần giọng :

- Đoạt Mệnh quý, uy lực của người vừa rồi biến mất đâu rồi ?

Đoạt Mệnh Quý đang còn phát run, chột tức giận thét lên :

- Ông trí mạng với người !

Dứt lời gã ta vung song chưởng với hết sức bình sinh như quyết một chiêu trí mạng, Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt, người không cần tránh, hữu chưởng phát chiêu "Tiềm Long sơ động".

"Bình..." một tiếng, chỉ nghe Đoạt Mệnh quý la lên thất thanh dưới Tiềm Long Chưởng, rồi ngã người chết tốt, trên trán còn ẩn ước hình bàn long đỏ như máu.

Yên Lăng mặt còn chưa hết kinh ngạc, vừa lúc ấy bỗng nghe từ xa có tiếng Bạch Vân Phụng gọi vọng lại :

- Thiên Kỳ... Thiên Kỳ !

Đồng Thiên Kỳ quay đầu nhìn Yên Lăng nói:

- Yên cô nương, chúng ta đi, lệnh tôn chính đang ở trong Bảo, cô nương và lệnh tôn nên đoàn viên vui vậy.

Trong khách phòng lớn, dưới ánh đèn sáng rực, hơn ba mươi anh hùng già có trẻ có vây lại vừa ăn uống vừa nghe Yên Lăng thuật lại những chuyện nàng bị mất tích.

Nguyên là khi Thiên Tâm Quái Cái rời Vạn Thánh Đảo vào Trung nguyên lần thứ hai, vô tình nàng lén nghe được câu chuyện bí mật giữa Thiên Tâm Quái Cái và Nam Hải Nhị lão, bọn họ âm mưu truy tầm Long thủ kiếm phổ và thủ phục Đồng Thiên Kỳ.

Nào ngờ hành tung của nàng bị phát hiện, tự nhiên nàng không thể nào địch nổi bọn họ, do vậy mới bị Thần Cơ Tử một trong Nam Hải Nhị lão bắt đi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh ôn tồn hỏi con gái :

- Oa nhi, bọn họ mang con đến đâu ?

Yên Lăng cố nhớ lại, nói :

- Hình như là Bách Trượng phong, Thiên Mục Sơn.

Linh Ẩn chân nhân mắt ngược nhìn trần nhà, tay nắm chắc bình rượu, từ từ hỏi :

- Cô nương làm sao mà trốn được khỏi đó?

Yên Di Thánh nghe hỏi vậy thì lòng không vui bèn nói :

- Lão đạo trưởng, nó là con gái của tôi, chúng ta không thể nghi ngờ.

Linh Ẩn chân nhân cười nói :

- Ta không phải là hoài nghi, thế nhưng cũng thực khó mà tin được

- Tại sao ?

Yên Di Thánh hỏi ngược lại.

Linh Ẩn chân nhân nói :

- Ông là danh y mà cũng là độc y, hẳn biết rõ Nam Hải phái có một biệt dược chỉ cần để người ta uống vào thì gần như cải biến trí óc trở thành hài đồng, sai bảo dễ dàng.

Yên Di Thánh nghe vậy thì khựng người, quay nhìn con gái hỏi vội :

- Lăng nhi, con có uống thuốc gì của chúng hay không ?

Yên Lăng tròn xoe mắt ngạc nhiên, ngây ngô hỏi lại :

- Thuốc gì chứ ? Sao lại nghe lời hồ đồ của lão đạo trưởng...

Lời có ta chưa dứt, đột nhiên thấy Đồng Thiên Kỳ đứng bật người dậy, rồi nhanh như chớp phóng chỉ lực điểm liền ba đại huyết trên người Yên Lăng.

Yên Di Thánh hoảng hốt la lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi làm gì ?

Dứt lời lão ta liền xuất thủ đánh một chưởng.

Nếu như cách đây một ngày, khi Đồng Thiên Kỳ lòng còn đầy thù hận ân oán bất phân, thì có lẽ lại xảy ra một trường ngộ nhận trầm trọng, thế nhưng chàng bây giờ đã khác, chỉ mỉm cười lách người tránh một chưởng.

Bỗng nghe Địa Sát Lệnh chủ cười lớn, vỗ tay tán thán :

- Đồng Thiên Kỳ, đến hôm nay lão phu mới thật nể phục người.

Một câu đột ngột này thực ra không mấy người lĩnh hội, chỉ thấy Bạch Vân Phụng nhìn chàng cười nhẹ, nhưng "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thì tức giận thét lớn :

- Thạch Tùng Linh, sao ngươi vui mừng họa hoạn.

Địa Sát Lệnh chủ lại cười ngất nói :

- Ta xem ngươi như ngu như ngu ngốc, đã sai lại không sửa sai nữa, khiến ta hoài nghi ngươi không phải ăn cơm mà lớn thành người !

Nghe Địa Sát Lệnh chủ chửi bới thêm một câu như vậy thì Tà Bốc như hiểu ra, chen vào nói:

- Yên lão, chớ nên nông nổi, Đồng công tử hạ thủ tất có nguyên nhân.

Yên Di Thánh hỏa giận tam trượng, thở phì phì nói :

- Hảo, để hấn nói ra xem !

Đồng Thiên Kỳ không hề có chút giận khiến mọi người đã ngạc nhiên, bấy giờ chàng cười nói :

Trên người lệnh ái có viên "Tiết Long châu" tốt nhất cứ cho cô ta nuốt xuống, sau đó giải khai huyết đạo rồi tự miệng cô ta nói ra thì hơn.

"Thập Điện Truy Hồn Y" nghe nói vậy thì chừng như tỉnh ra, bèn vội tìm viên Tiết Long châu trên người Yên Lăng, rồi được Hoa Ngọc Phụng giúp đỡ cho viên thần châu giải độc vào miệng cô ta nuốt xuống, đoạn mới giải huyết đạo.

Qua chừng tuần trà, Yên Lăng từ từ tỉnh lại, nàng ngơ ngác nhìn quanh toàn phòng một hồi, bỗng nhiên la lên :

- Ai da, tôi có lẽ đã gây hại !

Linh Ẩn chân nhân ôn tồn hỏi :

- Yên cô nương, có phải thâm tâm cô thầm yêu Đồng công tử ?

Một câu hỏi vừa đột ngột vừa hết sức bất ngờ, với nữ nhi mà hỏi câu này thì thực càng khó trả lời chỉ thấy mặt nàng ửng đỏ lên.

"Thập Điện Truy Hồn Y" trừng mắt nạt lớn:

- Lão ngu tử, ngươi hỏi cái gì vậy chứ ?

Linh Ẩn chân nhân cười ha hả nói :

- Ngươi chớ nóng, lệnh ái nếu như thực lòng yêu Đồng công tử thì tự nhiên sẽ nói ra, bằng không thì không yêu, ngươi có nóng cũng vô ích!

Trong tình thế này thì Yên Lăng càng thẹn hơn, mặt hoa ửng đỏ gay, hồi lâu ấp úng nói :

- Vâng... khi ở trên Phi Hà Đảo, tôi đã... tôi đã...

Ấp úng mãi vẫn không sao nói ra được chữ "yêu", Linh Ẩn chân nhân cười lên kha kha :

- Hảo, hảo... Nhưng lần này cô đến đây có phải để đối phó với anh ta ?

Yên Lăng đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ ngồi bên nàng, hồi lâu lấy bình tĩnh nói:

- Tôi nghĩ tôi đã bị uống phải một loại mê dược sao lại tự nhiên nghe theo lời của bọn chúng rầm rập!

Linh Ẩn chân nhân nói :

- Yên cô nương, lời tôi hỏi cô còn chưa đáp?

Yên Lăng bỗng trên khóe mắt chảy ra hai hạt nhiệt lệ, gật đầu nói :

- Vâng, tôi phụng mệnh đến đây hại chàng. cho uống độc dược.

- Uống thuốc gì ? Linh Ẩn lại hỏi :

- Phản lão hoàn đồng đan, bọn chúng đáp ứng tôi, chỉ cần tôi hạ độc thành công thì họ chấp nhận mọi điều kiện của tôi !

Linh Ẩn chân nhân quay đầu nhìn "Thập Điện Truy Hồn Y" cười lớn, nói :

- Người nghe rõ rồi chứ, ta hoàn toàn không chửi oan người !

"Thập Điện Truy Hồn Y" bỗng giáng tay lên tự tát vào má mình liên ba tát tai, chùng như còn giận thét chửi :

- Yên Di Thánh, người sao càng già càng hồ đồ hỗn độn chứ ?

Yên Lăng thấy vậy thì xót xa liền vội chạy lại bên cha, nói :

- Cha cha hà tất phải khổ sở như vậy, cũng may con còn chưa hạ độc thủ chàng, cho dù vì chuyện này mà chàng ghét bỏ con, thì cũng đành chịu vậy !

Vừa nói nàng vừa đưa đôi mắt hổ thẹn pha lẫn u buồn nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái.

Địa Sát Lệnh chủ chỉ đột nhiên nói :

- Sự việc còn chuyển hồi được, chưa nghiêm trọng lắm đâu.

Mọi người nghe vậy thì đều tập trung chú ý lắng nghe, nhưng lão bỗng quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Thế nhưng còn tùy xem ý kiến của Đồng Thiên Kỳ thế nào ?

Đồng Thiên Kỳ giờ ngượng ngùng không nói thành lời được. Bạch Vân Phụng nhanh miệng xen vào nói :

- Chúng tôi tỷ muội năm người làm chủ được chuyện này, Thiên Kỳ nhất định chấp nhận.

Đồng Thiên Kỳ nộ mục trừng nhìn Bạch Vân Phụng, thế nhưng không ngờ bốn thiếu nữ còn lại đều chăm nhìn chàng ý tình tha thiết, khiến chàng đành nhượng bộ lắc đầu mà cười.

Địa Sát Lệnh chủ vỗ tay cười lên ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, hiện tại chúng ta bắt đầu lắng nghe Yên cô nương nói vài điều bí mật về Nam Hải phái.

Mọi người "ồ" lên một tiếng, không ngờ Địa Sát Lệnh chủ tính toán sâu như vậy, Yên Lăng nghe thế suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi biết rất ít, vả lại bọn họ cố giấu không cho tôi biết.

- Ủm, cứ nói những gì mà cô biết ?

- Bọn chúng đã nhận được võ lâm thiệp từ Nhật Nguyệt Bang, và đã điều động binh mã, đồng thời chúng còn hay tin có một đoàn người ngựa phát xuất từ Xuyên Sơn trấn vận chuyển gì đó. Nghe đâu là Cửu đỉnh, cho nên cũng đã cho thuộc hạ đi chặn đường.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy giật mình hỏi:

- Bọn chúng lên đường mấy ngày rồi ?

Yên Lăng nghĩ ngợi giây lát, nói :

- Có lẽ chừng ba bốn ngày rồi

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc suy nghĩ một lúc, nói:

- Vậy thì đúng là Cửu đỉnh, nguyên nó nằm trong tay "Thiên Huyền Kiếm" Tất Vũ, Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm đều tranh đoạt, chỉ có điều bọn chúng phận mỏng tài bạc, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.

Toàn Phong Cái cười xen vào nói:

- Đúng, chuyện này không thể chậm trễ chúng ta cần phái người đi thám thính trước một bước.

Sau khi ăn uống xong, thương lượng một hồi quyết định kéo nhau đi hết, chỉ để lại Toàn Phong Cái và cha con "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh trấn thủ Cung Hồ bảo.

Qua một đêm thám thính trở về, người cuối cùng chạy vào Cung Hồ bảo lại là tiểu hành khát, gã ta chưa vào đến cửa, miệng đã la inh ỏi:

- Mọi người mau đi xem một trường kịch nhộn nhồm lắm

Toàn Phong Cái chạy ra quát lớn :

- Tiểu hài tử, người điên đấy hả, chuyện gì mà ồn ỹ hử ?

Tiểu hành khất vội nói :

- Người của Nam Hải phái và Nhật Nguyệt Bang đã chạm trán nhau trên bãi sông Giang khẩu.

Toàn Phong Cái nghe vậy thì hứng thú, vỗ tay nói :

- À vậy thì tuyệt, chúng ta phải đi thôi !

Mọi người nghe vậy thì liền nai nịt gọn gàng rồi kéo nhau rời khỏi Cung hồ bảo, theo chân tiểu hành khất leo lên đến đỉnh Cửu Cô lĩnh, xa trông trên bãi sông quả nhiên có một đám người đang đánh nhau loạn xạ.

Linh Ẩn chân nhân vuốt râu đứng nhìn một lúc đột nhiên lên tiếng

- Đi, chúng ta phải đến gần chúng xem cho rõ, sự tình xem ra không đơn giản.

Toàn Phong Cái cũng gật đầu nói :

- Đúng, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, bọn chúng đánh nhau chỗ nào không được, sao lại chọn đúng gần Cung Hồ bảo này ?

Khi ấy cả bọn rời Cửu Cô đỉnh, theo đường núi xuống bãi sông.

Khi bọn họ đến gần chiến trường, đột nhiên trên cây vọt xuống một bóng người cười nói:

- Chư vị quan sát cẩn thận, bên trong có danh đường đấy!

Thì ra người này chính là Bạch Vân Phụng, có người quan tâm vội hỏi :

- Thiên Kỳ đâu ?

Bạch Vân Phụng cười đáp :

- Ở dưới chân núi Dương Mã đối diện kia, ở đó càng ngoạn mục hơn, một trường nữ huyết đấu giữa người của Vạn Hoa Cốc và yêu nữ Nguyệt Hoa hội !

Linh Ẩn chân nhân ngạc nhiên, chau mày bực bội hỏi lại :

- Cô nương bảo chúng tôi quan sát ở đây cái gì chứ ?

Bạch Vân Phụng thấp giọng nói :

- Một chiếc thuyền tiềm thủy bên trong ẩn chứa Cửu đỉnh do ba bốn mươi tên đại hán giỏi thủy công đẩy đi, bọn chúng định dùng kế "che trời quá hải", thật là diệu kế tránh tai mắt của người khác ! Từ đó chúng vận chuyển Cửu đỉnh đến Quân Sơn một cách an toàn.

Toàn Phong Cái vội hỏi :

- Còn chưa đến chứ ? cứ an tâm, đến là chúng ta hạ thủ !

Bạch Vân Phụng nói :

- Khi đến thì sắc nước đổi khác, Đồng Thiên Kỳ căn dặn hiện tại chưa được ra tay.

- Tại sao ? Toàn Phong Cái lại hỏi :

Bạch Vân Phụng đáp :

- Chàng sợ dẫn đến Linh Sơn phái và Nam Hải kéo đến đối phó với chúng ta như vậy không phải trùng kế của Nhật Nguyệt Bang ư ?

Nàng nói dứt, rồi như rất gấp, tung người lên như một cánh nhạn đập ba đăng thủ vượt hồ qua phía bên kia.

- o O o -